

# Dohányárusok Közlönye

A MAGYARORSZÁGI FÁGY- ÉS KISTÖZSDE TULAJDONOSOK  
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESETŐJE.

KIADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:  
**HATSEK ADOLF.**

Szerkesztőség és kiadóhivatal:  
Budapest, VI. Szerecs-nutca 50.  
hova az előfizetési összegek, valamint a  
kezi-átok küldendők.  
Előfizetési ár fél évre 5 korona.  
Kéziratok nem lesznek visszaküldve.

Megjelenik minden hó  
1-én és 15-én.  
Egyes példány nem kapható.  
Előfizetési ár fél évre 5 korona.  
Előfizetni csak fél évenként lehet.

TARTALOM. A ládakérdés. — Vegyesek. — Hirdetés.

## A ládakérdés.

Még Tisza Kálmán kormányzata alatt létesített ama famózus rendelet, mely szerint a nagytözsdések kötelezve lettek, hogy az üres szivarládákat, amelyeket annakelőtte a dohányraktárnak visszaadhattak, 70, illetve 50 és 30 kr.-ért saját számlájukra megvenni. E rendszabály által az ország összes 500 nagytözsdés ládakereskedőkké váltak, anélkül, hogy akarták volna. Annál kevésbé akarták, miután az azzal kapcsolatos munkálat, egy-egy üressé vált lánál 20—30 kr.-nyi összeget veszítettek el, egy körülmény, mely természetesen alkalmas arra, mindegyiküket súlyosan megkárosítani.

Akkortájt nagy hibát követtek el a nagytözsdések, hogy mindegyikük külön nyújtott be kérvényt e rendszabály megváltoztatása végett. Ha az összes rendelkezésükre álló törvényes módszereket megragadták volna, hogy hathatósan közbevessek magukat, egy faktor bizonynyal találkozott volna, aki e minden kétséget kizárólag alkalmazásba hozott igazságtalanságot újra jóvá tette volna. De úgy ahogy mindig volt, akkor is csak úgy történt. Az akkori pénzügyminiszternél Tisza Kálmánnál nagyon könnyen ment a dolog, amennyiben minden egyes kérvényezőnek azt adta válaszul: akinek nem tetszik, tegye vissza engedélyét.

És a pénzügyminiszter számitása tényleg helyes volt, miután csodálatosképpen egy nagytözsdés sem találkozott, aki engedélyét visszatette volna. E nagyszerű sikerre egy bevezetett takarékoskodásnak a ládaszállítót is felbátorította, mert mindig rosszabbak és vékonyabbak lettek a ládák, míg aztán az utolsó időkben csak oly áruk csomagolására lehetett őket használni, amelyeknek egy rossz máhkötés nem ártalmas.

Körülbelül 12 éve mulott el, hogy a szóban levő rendeletet bevezették és mi ezen idő alatt kötelességünknek derekasan tettünk eleget, amennyiben azon fáradoztunk, hogy a nagytözsdések e rendszabálytól szabaduljanak, melyet nem csupán anyagi veszteség, időpazarlás és fáradság kísért, de az üzletnek ama jellegét is elveszi, amelyet azelőtt tényleg viselt, miután minden időben a nagytözsdéüzletet bizonyosnak vettük. De fáradságunk, sajnos, hasztalan volt. Hajótörést szenvedett, de a hivatalkóság becsületére legyen mondvá, semmiesetre sem azok jóakarátán; sőt ellenkezőleg, mindenütt osztották véleményünket és igyekeztek, ahol csak lehetséges volt, segítve közbelépni; de bármit is tettünk, a nagytözsdések nem tömörültek együvé,

hogy egy jelentékeny egészet képezzenek és így egyes pártokkal, amelyek akkor léteztek, lehetetlen volt oly javaslatot terjeszteni a pénzügyminiszterium elé, mely javaslatok egyiké vagy másika a pénzügyminiszterium jóváhagyását elnyerte volna. Így történt aztán, hogy minden egyes csak akart, de mindazonáltal a tömörülés nem volt lehetséges, amiért minden a réginél maradt, de amiért aztán a mai napig is panaszkodnak az idő, pénz és fáradságvesztéséért.

Amint értesülünk, újabb időben újlag felmerült egy eszme, mely alkalmas lenne arra, hogy a nagytözsdéseket csak úgy, mint a m. kir. dohányjövedéket a veszteségektől megmenteni, melyek a csomagolásra szánt ládák által támadnak. Egy új csomagolási móddal akarnák e célt elérni s ha jól lettünk értesülve, úgy közel van az idő, amikor véleményét írhatunk annak hasznavehetőségéről vagy ha úgy kell, éppen ellenkezőjéről. Még eddig sokkal kevesebbet tudunk e dologról, hogy tisztelt olvasóinkat tudósíthatnánk róla, miután első sorban azt tartjuk szem előtt és nem csupán egy új csomagolási módszert óhajtunk, de annak minden előnyét és hátrányát kell hogy ismerjük, hogy véleményyt nyilváníthassunk.

És emiatt van, hogy úgy újra érintjük e tárgyat, a melyről oly soká hallgattunk s melynek megoldását az ezt megillető kérdésnek rövid idő alatt elvárjuk. A nagytözsdések, akiket tudtunkkal a ládakérdés igen érzékenyen érinti, másokat hagynak gondolkodni arról és semmit sem tesznek ahhoz a dologhoz, mely részben egzisztenciájukat képezi. Ily körülmények között aztán milyen könnyen megtörténhetik, hogy éppen azokat, akik hivatva lennének felvilágosítást adni egy-némely kérdésekben, meg se kérdezzék, egy körülmény, mely ép annyira nem czélszerű, mint a mennyire veszélyes. Miért ne foglalkoznának a nagytözsdések, ha ideje megjön, e kérdéssel? Miért nem nyilváníthatnák praktikus véleményüket, ha őket megkérdezzük? És hogy ez megtörténjék, okvetlenül szükséges, hogy valamennyi vagy legalább is nagy része az ország nagytözsdéseinek egyesüljön, hogy egyáltalán kerdezve legyenek. Nem a m. kir. dohányjövedék dolga a nagytözsdések érdekeivel törődni, azt önmaguknak kell ellátniok, ahogy m. kir. dohányjövedék is teszi. Ismétljük, hogy egyesek nem számitanak oly kérdések megvitatásánál, mely az összeget érinti. Nem is lehet ez másként és mindig is így volt. Ha az összesség javára valami történjék, úgy azok nevében kell is, hogy beszéljenek.

Végül még egyet! Már többször megkíséreltük az érdekeltelemeknek ilyképpen egyesülését, de sajnos, eredménytelenül. Be fogják látni, hogy ez nem alkalmas arra, a kitartást erősíteni és a bátorságot magasabb fokra csigázní. Talán a nagytözsdések belátják czélszerűségét az ilyen egyesülésnek. Talán találkoznak közöttük olyan emberek, kiknek akaratauk, hogy az összezeknek és önmaguknak használjanak. Ha ezen eshetőség beáll, ugy nem kételkedünk abban, hogy igen rövid idő alatt nemcsak a kérdéses ügyet, hanem még sok más üdvös és czélszerű dolog előnyösen lesz elintézve.

## Vegyesek.

**A dohányengedélyek eladása.** A főváros majdnem valamennyi napilapja tartalmaz olyan hirdetések, amelyek dohánytözsdék eladását kínálják. A dohánytözsdék eladói oly magától értetődőnek találják a kinalást, hogy igen gyakran pontos címüket is hozzáfűggesztik a hirdetéshez, amint a Károly-körtü 1. számú házban levő dohánytözsdénél is megtörtént. Ismétljük, hogy a szegény emberek megvédése céljából, akik ilyen üzletet megvesznek és ezáltal elvesztik vagyonszámukat, szükséges lenne, hogy a m. kir. pénzügyminiszterium a sajtó útján óvást intézne a közönséghez, amelyben a meg nem engedett manipulációkra felhívja azok figyelmét.

**Kinek tulajdona a tözsdé?** A kerepesi-ut 20. számú házban egy szegény asszony üzlethelyiséget bérelt ki új üzlet megnyitása céljából és még az engedély elnyerése előtt a házbért kifizette. Ezalatt egy másik asszony szintén benyújtott egy kérvényt a tözsdéengedélyért s azt rövid idő múlva el is nyerte. Nem is kutatjuk, hogy egy és ugyanazon bolthelyiségnél az egyik kérvényező elnyeri az engedélyt, míg pedig az a másik, aki nem is mutathatja ki, hogy egyáltalán bir e bolthelyiséggel egy tözsdé megnyitásához. Mi csak azt kérjük, hogy miért nem cselekedtek az évek óta fennálló módus szerint, amennyiben a pénzügyigazgatóság kötelezve lenne, mindkét pártot maga elé hívni s az engedélyt annak odaitélni, aki nagyobb bérösszeget fizet. Tudtunkkal ezideig szokásos volt, hogy az illetőnek, aki dohányengedélyt kap, ki kellett mutatnia, hogy tényleg kibérelte a helyiséget. Miután ilyesféle esetek az utóbbi években gyakrabban előfordultak, igen üdvös lenne újlag ehhez az eljárásához fordulni.

Az itt elbeszélte esetről legnagyobb sajnálattal vesünk tudomást, miután bizonyítja, hogy szegény ártatlan embereket milyen könnyen meg lehet károsítani pénzükből, anélkül, hogy szemrehányást tehetsének maguknak, hogy vigyázatlanul, vagy könnyelműen jártak volna el. Az engedély kiosztása az említett üzlethelyiség

részére mutatja, hogy oda tényleg egy tőzsde szükséges. Miért nem lett tehát az illetőnek engedélyezve, akinek az a jó eszméje támadt, hogy e helyiséget kibérelje, aki azon risikót viseli, miszerint egy-két negyed bérösszeg hiába fizetett? Mit használ ama félnek az engedély, kinek üzlethelyisége nincs s mit annak a másinak, akinek meg nincsen engedélye? Igazán szomorú!

**Újra egy tőzsdés strájk.** E napokban néhány fővárosi lap azt a közlést hozta, hogy a fumei dohánytőzsdések csoportosan visszatették engedélyüket és üzlethelyiségüket bezárták, miután vasárnaponként üzlethelyiségüket nyitva kell tartaniok, ők azonban a vasárnapi szünetet óhajtják. A vasárnapi szünet kérdése kedélytelenné kezd válni. Mindig nagyobb lesz azoknak elégedetlensége, kik ezideig azt hitték, hogy a vasárnapi szünet be lesz vezetve. Lehetetlen nem igazat adni az annyira elgyötört tőzsdéseknek, hogy az előnyös elintéztést megérdemlik. Talán kompetens körökben arra a meggyőződésre jutnak, hogy az üzletmenet részére is előnyösebb, ha azok vezetői megelégedtek.

**Szivarka hüvelyek.** Legutóbb több napilapokban egy hirdetés volt közzétéve, amelyben egy fővárosi szivarkapapír gyáros gyártmányai jóságát feldicséri és azonkívül azt is felemlíti, hogy gyártmánya Magyarországon lesz készítve.

Ami a szivarkahüvely készítését illeti, az nagyon könnyen meglehet, hogy úgy van, különben az nem változtat a dolog lényegén, hogy a szivarkahüvely itt vagy akár Bécsben vagy Prágában lett készítve. Ami azonban igen lényeges, maga a papír, t. i. mely tudunkkal még sohasem lett Magyarországon gyártva s mely csak akkor ér valamit, ha valódi francia gyártmány. A különbséget csak ott lehet tenni, hogy a papír Bécsben vagy Franciaországban lett készítve. A francia gyártmány t. i. két harmaddal könnyebb, mint az osztrák gyártmány, továbbá természetesen háromszorta drágább. A Griffon szivarkapapír t. i. melyet a bécsi Schnobl cég készít, valódi francia papirost tartalmaz, egy körülmény, mely az óriási forgalmat érthetővé teszi, amit Goldzicher Géza

ur, a gyár magyarországi képviselője elér. Ezzel szemben Magyarországon több kisebbszertű szivarkahüvely gyáros létezik, akik selyempapírosból készítették a hüvelyeket, ami pedig az elégségnél nagyon rossz szagot hágy maga után. Olvasóinkat mihez tartás céljából értesítjük, hogy nagyon jó lenne, ha csupán jó árut tartanának raktáron, amennyiben ezáltal a dohány jó vagy rossz minőségét ellenőrizni lehetne. Ne nézzenek az olcsóságra, a csinos csomagolásra és az aranyomásmű külburokra, de inkább arra ügyeljenek, hogy oly papírral szegáljanak vevőiknek, amelylyel azok teljesen meg vannak elégedve. Az olcsó szivarkahüvelyek csak azért olcsók, miután papirosuk rossz s mert azokból egy munkás könnyebben elkészít 1000 darabot, mint a finomabból 100-at, miután a finom papírral igen gondosan kell tudni elbánni, másképp szakadozik és feltartja a munkást. Emiatt aztán a szivározonak teljesen mindegy, hogy a hüvelyek Bécs, Trieszt vagy Budapesten lesznek készítve. Nem óhajt mást, minthogy a szivarka füstölés egészségének ne ártson, hogy gégegyógyulást ne kapjon, ha történetesen erős szivárokozó. Ez okból tehát a papíros és ne szivarkahüvely jöjjön Franciaországból, ámde ez a körülmény is nagyon kevés szivarkahüvely fajtánál jön elő.

**Az országos Nemzeti Szövetség közgyűlése.** Az újvárosháza dísztermét teljesen megtöltö, díszes közönség jelenlétében tartotta meg közgyűlését az Országos Nemzeti Szövetség. A közgyűlést Márkus József főpolgármester, a szövetség társelnöke nyitotta meg. Üdvözölve a közönséget, ismertette a nemzeti szövetség hazafias célját: minden rendelkezésre álló erővel közremunkálni a társadalmi egységet, a társadalmi rendet zavaró okokra és ezek hatásainak megszüntetésére. Ily módon akarja felkelteni, ébrentartani, fejleszteni és egyesíteni a társadalomban rejlő erőket és elősegíteni azok minél teljesebb érvényesülését a köz javára. E célok megvalósítása csak hosszú, kitartó munkával lehetséges, amely nem csügged el a kezdet nehézségeinek, a küzdelem esetleges sikertelenségeinek láttára, de amely erős akarattal, szilárd elhatározással igyekszik leküzdeni minden

akadályt, amelyet útjában talál. Annak, hogy a szövetség kitűzött célját, sokoldalú feladatainak széles körét betölthesse, erős központi szervezet mellett nélkülözhetlen feltétele volt az alapszabályok 9. és 25. §-aiban tervezett vidéki szövetségeknek minél nagyobb számban való megalakulása s ez uton a vidéknek a központi szervezettel kapcsolatba hozása. Ez okból szövetségünk megalakulása után annak tanácsa első feladataul a vidéki szövetségek megalakulását, szervezését tekinti. Ez okból a szövetség felhívást intézett az ország hazafias közönségéhez, amelyben észlelesen ismertette annak célját, eddig kifejtett tevékenységének bár szerény, de azért számottevő eredményeit, erkölcsi és anyagi támogatására hívja fel, felhívást intézett továbbá a székesfőváros polgárságához felkérve arra, csatlakozzék minél nagyobb számban a szövetség hazafias mozgalmához és kerületi választmányok szervezése útján vegyen részt annak munkájában. A zajosan megtapsolt beszéd után Majláth József gróf tartott előadást a kivándorlásról. Az előadást nagy figyelemmel hallgatták és végül lelkesen megtapsolták. Ezután Márkus József konstatálta, hogy a közgyűlés nem határozatképes, mert nincs jelen 100 tag. Ennek folytán az évi jelentés előterjesztése és a tárgysorozat egyéb érdemleges pontjai elmaradtak a legközelebbi egybehívandó közgyűlésre.

**Automata a postán.** Néhány napilapnak híreire vonatkozólag Steuer Sándor, a belvárosi kávéház tulajdonosa annak a kijelentésére kér föl bennünket, hogy ez az automata-találmány az ő ideája és tulajdona Fodor Antal gépészmérnökkel ezt a találmányt azzal a megbízással ismertette meg, hogy a levél-automata technikai részét készítse el.

**A lembergi adó-panama.** Lembergől táviratozzák: A községtanács tegnapi ülésén Malhovszki polgármester kijelentette, hogy a tanácsnak nincs tudomása óriás adóhátralékokról és az adóbehajtásnál üzött protekcióról. Végül azt a reményt fejezte ki, hogy az adóhivatal meg fogja ezafolni a botrányos gazdálkodásról terjesztett híreket.

Segédszerkesztő: Heltai Nándor.

## Budapesti közuti vaspálya-társaság.

### H i r d e t m é n y.

A „Budapesti közuti vaspálya-társaság“

## XXXVI-ik rendes közgyűlése

folyó évi márczius hó 28-án délután 1/2 4 órakor, a társulat saját épületében Budapesten, V., Lipót-kört 22. szám alatt fog megtartatni.

### N A P I R E N D:

1. Igazgatósági évi jelentés; előterjesztése az 1900. évi zárszámadásnak és a mérlegnek és a felügyelőbizottság erre vonatkozó jelentésének, az osztalék megállapítása; határozat a fölmentvény megadása érdekében.
  2. Kovács József részvényes indítványa, hogy a különtartalékból részvény és élvezeti jegyenként 100 korona visszafizetessék.
  3. Kilencz igazgatósági tag megválasztása.
  4. A felügyelő-bizottság kiegészítése.
- Szavazati jogot adnak a társaság közgyűlésein (alapszabályok 15. és 20. §§) egyaránt a társaság részvényei s illetőleg élvezeti jegyei, ha legalább négy nappal a közgyűlés előtt az igazgatóságnál letéteményeztetnek; 20 darab részvény vagy élvezeti jegy után egy szavazat gyakorolható, oly megszorítással azonban, hogy 20 szavazatnál többet egy részvényes sem gyakorolhat sem saját nevében, sem pedig megbízásból.

Fölhívatnak tehát a t. cz. részvényes urak, kik a jelen közgyűlésen részt venni óhajtanak, miszerint a czimleteiket a szelvényekkel együtt, beleértve a folyó évi május 1-én lejártot is, szám- és névjegyzék kíséretében, bezárólag folyó évi márczius hó 24-ig az igazgatóságnál (Budapesten, V., Lipót-kört 22. szám) délelőtt 9—12 között, térítvény mellett letenni méltóztassanak, a hol a szavazási igazolványokkal egyidejűleg az előterjesztendő zárszámla és mérleg, valamint a felügyelő-bizottság jelentése is átvehető lesz.

A letétbe szükséges nyomtatványok a társaság pénzügyi szakosztályában díjmentesen kaphatók.

Budapest, 1901. márczius 11-én.

(Utánnomtat nem díjazatik.)

**Az igazgatóság.**

# „DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK-GROSS UND KLEINVERSCHLEISSER UNGARNS).

INHALT. Die Kistenfrage. — Vermischtes.

## Die Kistenfrage.

Noch unter dem Regime Koloman Tisza's wurde die famose Verordnung geschaffen, wonach die Grosstrafikanten die leeren Zigarrenkisten, welche sie bis dahin dem Tabak-Magazin zurückgeben konnten, verpflichtet wurden, dieselben à 70, beziehungsweise 50 und 30 Kreuzer für eigene Rechnung anzukaufen. Durch diese Massregel wurden sämtliche Grosstrafikanten des Landes plötzlich zu Kistenhändlern, ohne, dass sie es wollten. Sie wollten dies umsoweniger, als sie nebst der damit verbundenen Arbeit, an jeder leer gewordenen Kisten 20—30 Kreuzer verloren, ein Umstand, der natürlich geeignet war, jeden Einzelnen schwer zu schädigen.

Die Grosstrafikanten hatten damals den grossen Fehler begangen, dass sie einzeln, jeder für sich, ein Bittgesuch eingereicht hatten, um Abänderung dieser Verfügung. Hätten sie sämtliche ihnen zur Verfügung gestandenen, gesetzlichen Mittel ergriffen, um solidarisch einzuschreiten, gewiss, es hätte sich ein Faktor gefunden, der dieses offenbar zur Anwendung gebrachte Unrecht wieder gut gemacht hätte. Allein, so war es immer und so war es auch damals. Der damalige Finanz-Minister Koloman Tisza hatte es sehr leicht, indem er jedem Bittsteller die Antwort ertheilte: Wem es nicht gefällig ist, der möge seine Lizenz zurücklegen.

In der That war die Berechnung des Finanz-Ministers eine richtige, denn es hatte sich merkwürdigerweise auch nicht ein Grosstrafikant gefunden, der seine Lizenz zurückgelegt hätte. Dieser grossartige Erfolg einer eingeführten Sparsamkeit ermuthigte denn auch Diejenigen, welche die Kisten zu liefern hatten, denn immer schlechter, immer dünner wurden die Kisten, bis man sie, wie in letzterer Zeit, nur zur Packung solcher Waaren verwenden konnte, denen eine schlechte Emballage nichts schadet.

Ungefähr zwölf Jahre sind seit Einführung der in Rede stehenden Verordnung verlossen und wir haben während dieser Zeit endlich unsere Pflicht gethan, damit die Grosstrafikanten von einem Übel befreit werden, das nicht nur viel Geldverlust, Zeit und Mühe mit sich im Gefolge hat, sondern das auch dem Geschäfte denjenigen Charakter benimmt, den es vorher thatsächlich trug, nachdem man zu allen Zeiten gewohnt war, das Grosstrafik-Geschäft für ein sicheres zu halten. Unsere Mühe war leider vergebens. Sie scheiterte, wie wir zur Ehre der Beamtschaft sage müssen, keineswegs an deren guten Willen, im Gegentheil, man theilte allenthalben unsere Meinung und war bestrebt, so gut als möglich helfend einzuschreiten; allein, was wir auch thaten, die Grosstrafikanten schlossen sich nicht zusammen zu einem Ganzen und mit den einzelnen Parteien

konnten wir unmöglich dem Finanz-Ministerium derartige Vorschläge unterbreiten, wie sie damals vorhanden waren und von denen der eine oder andere Vorschlag die Genehmigung des Finanz-Ministeriums sicherlich erlangt hätte. So kam es, dass jeder Einzelne wollte und gleichwohl ein Zusammengehen nicht ermöglicht werden konnte, weshalb auch noch dermalen alles beim Alten blieb und Alles aber auch den Verlust an Zeit, Geld und Mühe bis heute zu beklagen hat.

Wie wir vernehmen, ist in neuerer Zeit abermals eine Idee aufgetaucht, welche geeignet wäre, sowohl die Grossverschleisser, wie auch ganz besonders die k. u. Tabak-Regie, von den Verlusten, welche durch die Packkisten entstehen, zu befreien. Eine neue Packungsart soll dieses Ziel verfolgen und sind wir gut unterrichtet, so ist die Zeit nahe, wo wir über die Nützlichkeit oder den Gegentheile unsere Meinung sagen können. Bisher wissen wir viel zu wenig darüber, um unseren Lesern Bericht erstatten zu können, da wir in erster Reihe den Zweck vor Augen halten und nicht nur eine neue Packungsart wünschen, sondern auch alle Vor- und Nachtheile kennen müssen, welche mit derselben verbunden sind, um eine Meinungsäusserung darüber abzugeben.

Und das ist es, weshalb wir uns heute veranlasst fühlen, abermals einen Gegenstand zu berühren, über welchen wir so lange geschwiegen und dessen Lösung der Frage, welche sie betrifft, wir gleichwohl von der Zeit erwarteten. Die Grosstrafikanten, denen unseres Wissens nach die Kistenfrage sehr nahe geht, sie lassen Andere darüber nachdenken und thun so gar nichts zu einer Sache, die einen Theil ihrer Existenz ausmacht. Wie leicht kann es unter solchen Umständen kommen, dass gerade Diejenigen, welche zur Aufklärung mancher Fragen berufen wären, in dieser Angelegenheit gar nicht befragt wurden, ein Umstand, den wir für ebenso unpraktisch, als gefährlich halten. Warum sollten sich nicht die Grosstrafikanten, wenn die Zeit dafür einmal da sein wird, sich mit dieser Frage beschäftigen? Warum sollten sie nicht, wenn sie befragt werden, ihre praktische Meinungsabgabe äussern? Und damit dies geschehe, ist es unumgänglich notwendig, dass sich alle, oder zumindest ein grosser Theil der Grosstrafikanten des Landes vereinigen, um überhaupt befragt zu werden. Es ist nicht Sache der k. u. Tabak-Regie, sich um die Interessen der Grosstrafikanten zu kümmern, das müssen diese selbst besorgen, sowie auch die Tabak-Regie die ihrigen besorgt. Wir wiederholen, der Einzelne ist nichts und zählt nichts bei Erörterung von Fragen, welche die Gesamtheit betreffen. Das kann auch gar nicht anders sein und war von jeher so. Soll etwas zum Nutzen der Gesamtheit geschehen, dann muss auch im Namen dieser gesprochen werden.

Zum Schlusse noch Eines. Wir haben es des Öfteren versucht, eine derartige Vereinigung der interessirten Elemente zu schaffen, jedoch ohne Erfolg. Man wird einsehen, dass solche Resultate nicht geeignet sind die Ausdauer zu stärken und den Muth zu erhöhen. Vielleicht sehen die Grosstrafikanten die Zweckmässigkeit einer solchen Vereinigung ein. Vielleicht finden sich unter ihnen Leute, welche der Gesamtheit und sich selber zu nützen den Willen haben. Ist dies der Fall, dann zweifeln wir nicht daran, dass in kurzer Zeit nicht nur die besprochene Angelegenheit, sondern auch noch so manch andere eine heilsame, nutzbringende Erledigung erfahren wird.

## Vermischtes.

**Verkauf von Trafik-Lizenzen.** Fast sämtliche Tagesjournale der Hauptstadt enthelten Inserate, welche den Verkauf von Trafikgeschäften anbieten. Die Verkäufer solcher Trafiken halten das Offeriren ihrer Geschäfte für so selbstverständlich, dass sie häufig sogar ihre genaue Adresse anfügen, wie dies bei der Trafik-Karlsring Nummer 1 der Fall ist. Wir wiederholen, dass es zum Schutze solcher armer Leute, welche im guten Glauben ein solches Geschäft kaufen und dadurch um ihr Vermögen gebracht werden, nothwendig wäre, dass das k. u. Finanz-Ministerium im Wege der Presse eine Warnung ergehen lasse und die Bevölkerung über das Unstatthafte solcher Manipulation aufmerksam mache.

**Wem gehört die Trafik?** Im Hause Kerepeserstrasse Nummer 20 hat eine arme Frau ein Lokal, behufs Errichtung einer neuen Trafik gemiethet und Eis zur Erlangung ihrer Lizenz auch die Miete bezahlt. Inzwischen hat eine andere Frau ebenfalls um die Trafik-Lizenz eingereicht und diese auch nach kurzer Zeit erhalten. Wir untersuchen nicht, warum für ein und demselben Lokal der eine Einreicher die Trafik-Lizenz erhält und der Andere, der sich gar nicht darüber ausweisen kann, dass er auch ein Lokal zur Errichtung der Trafik besitzt, die Lizenz erhält. Wir fragen nur, warum in diesem Falle nicht die seit vielen Jahren bestehende Praxis in Anwendung gebracht wurde, wonach die Finanz-Direktion verpflichtet wäre, beide Parteien vorzuladen und denjenigen die Lizenz ertheilt, welcher am meisten Pachtzins bezahlt? Unseres Wissens nach, war es auch stets üblich, dass derjenige, welcher eine Trafik-Lizenz erhielt, den Nachweis führen musste, dass er thatsächlich das Lokal gemiethet hat. Da sich derartige Fälle in den letzten Jahren schon häufig ereignet haben, wäre es dringend geboten zu diesem Verfahren zurückzukehren. Wir nehmen von dem hier erzählten Vorfall mit grossem Bedauern Notiz und zwar deshalb, weil er uns beweist, wie leicht arme unschuldige Menschen um ihr Geld geschädigt werden können, ohne dass sie sich den geringsten Vorwurf zu machen im Stande sind, unvorsichtig, oder gar leichtsinnig vorgegangen zu sein. Die Ertheilung der Trafik-Lizenz für den erwähnten Lokal beweist uns nämlich, dass dorthin auch eine Trafik gehört. Warum also wird sie nicht

demjenigen erteilt, der die gute Idee hatte, dort ein Lokal zu mieten und der das Risiko trägt, eventuell 1—2 Quartale Miethzins umsonst gezahlt zu haben? Was nützt jetzt die Lizenz jener Partei, welche kein Lokal hat, was nützt das Lokal jener Partei, welche keine Lizenz hat? Wahrlich traurig!

**Wider ein Trafikanten Strik.** Dieser Tage brachten einige hauptstädtische Blätter die Mittheilung, dass die Tabak-Verschleisser in Fiume massenhaft ihre Trafik-Lizenzen zurücklegten und ihre Geschäftslokale sperrten, weil sie an Sonntagen ihre Geschäftslokale offen halten müssen, sie selber aber die Sonntagsruhe wünschen. Die Angelegenheit wegen der Sonntagsruhe fängt geradezu an, ungemüthlich zu werden. Immer grösser wird die Unzufriedenheit derjenigen, die bis zum Vorjahre noch geglaubt hatten, dass die Sonntagsruhe denn doch eingeführt werden wird. Unmöglich kann man den so sehr geplagten Trafikanten Unrecht geben, dass sie einen Wunsch hegen, der mit Recht eine günstige Erledigung verdienen würde. Vielleicht ist man kompetenten Ortes endlich doch von der Überzeugung durchdrungen, dass nur zufriedene Elemente einem Geschäftsgange nützlich sein können.

**Zigaretten-Hülsen.** Kürzlich war in mehreren Tagesblättern eine Annonce erschienen, worin ein hiesiger Zigarettenpapier-Fabrikant die Güte seines Fabrikates anpries und worin er ausserdem sagte, dass sein Fabrikat hier in Ungarn erzeugt wurde. Was die Hülsenfabrikation anbelangt, so kann dies ja recht gut der Fall sein, auch kommt es bekanntlich gar nicht darauf an, ob die Hülsen in Budapest oder Wien oder Paris erzeugt wird. Auf was es aber sehr stark ankommt, ist das Papier selbst, welches unseres Wissens noch niemals in Ungarn erzeugt wurde und welches nur dann etwas taugt, wenn es echt französisches Fabrikat ist. Es ist daher ein Unterschied darin zu machen, wenn eine Hülse aus solchem Papier erzeugt wird, welches in Oesterreich verfertigt, oder

wenn es direkt aus Frankreich bezogen wird. Das französische Fabrikat wiegt nämlich kaum den dritten Theil, den das österreichische wiegt, ausserdem ist es natürlich dreimal so theuer. Die „Griffon“ Hülsen zum Beispiel, welche von der Firma Schnobl in Wien erzeugt werden, sind aus echt französischem Papier verfertigt, ein Umstand, der auch den kolossalen Umsatz, welchen der Vertreter für Ungarn Herr Géza Goldzieher erzielt, vollständig aufklärt. Dagegen werden von vielen kleinen Fabrikanten in Ungarn Hülsen erzeugt, die aus Seidenpapier bestehen, welches beim Verbrennen einen sehr üblen Geruch zurücklässt. Zur Darnachrichtung unseres Leserkreises, theilen wir mit, dass es angezeigt wäre, wenn jeder Verschleisser nur gute Waare auf Lager nähme, weil sich dadurch auch die Güte des Tabakes besser konstatiren liesse. Man achte nicht auf Billigkeit, nicht auf die hübsche Packung und goldgepresste Envelope, in welcher derartige Hülsen gepackt werden, vielmehr achte man darauf, dass man dem Kunden ein Papier empfiehlt und verkauft, welches ihm beim Rauchen nicht belästigt. Die wohlfeilen Hülsen sind aus dem Grunde wohlfeil, weil ein Arbeiter aus dem groben Papier eher 1000 Hülsen anfertigt, wie aus dem feinen 100, da das feine Papier sehr vorsichtig gehandhabt werden muss, sonst reisst es und hält den Arbeiter auf.

Dem Zigarettenraucher ist es daher sehr gleichgiltig, ob die Hülse in Wien, Triest oder Budapest angefertigt wird. Er wünscht nichts anderes, als dass ihm das Zigarettenrauchen nicht schade, dass er keinen Rachenkatarrh kriege, wenn es zufällig ein starker Raucher ist; aus dem Grunde soll daher das Papier und nicht die Hülse aus Frankreich stammen, ein Umstand, der leider nur bei sehr wenigen Sorten vorkommt.

**Der Krieg und das Gold.** Folgenden trockenen Ausweis finden wir in einer französischen Zeitschrift: Die Goldfechtung im Jahre 1900, war weit geringer, als in den vergangenen Jahren.

Im Jahre 1898. wurde Gold im Werthe von 1500 Millionen Frank, im Jahre 1899. im Werthe von 1625 Millionen Frank und im Jahre 1900. im Werthe von 1300 Millionen Frank zu Tage gefördert. Diese Verringerung findet ihren einzigen Grund im Kriege von Transvaal. Transvaal steht am dritten Platze auf dem Gebiete der Goldminen und folgt nach den Vereinigten Staaten und Australien. Dieses kleine Land allein förderte im Jahre 1899. Gold im Werthe von 379 Millionen zu Tage. Nun ist dieses mächtige Quantum durch den Krieg einfach verloren gegangen. Diese 300 Millionen hat die Politik Chamberlains der Welt geraubt, welche Summe derselben nie und nimmer zurückgegeben werden kann.

**Ein Automat bei der Post.** Bezüglich der Notizen einiger Tagesblätter, ersucht uns Herr Alexander Steuer, Inhaber des „Belvárosi kávéház“, zu erklären, dass die Erfindung des Automaten seine Idee und sein Eigenthum ist. Derselbe betraute den Maschinen-Ingenieur mit der technischen Herstellung des Automaten.

**Das Lemberger Steuer-Panama.** Aus Lemberg telegrafirt man: In der gestrigen Sitzung des Gemeinderaths erklärte Bürgermeister Malhovszki, der Magistrat habe keine Kenntniss von riesigen Steuerrückständen und von der Protektion bei Eintreibung der Steuer. Zum Schlusse gab er der Hoffnung Ausdruck, das Steueramt werde Gerüchte von skandalöser Wirthschaft dementiren.

**Első Leánykötésügyi Egylet m. sz.** (Leány- és fia biztosító intézet) 1901. február hóban 1090 jutalék rész irattalolt be és nászjutalékok fejében 42231 korona 25 fillér fizetelt ki. 1901. január 1-től 28-án 6,432.744 korona 04 fillér. Tan szükségtelen arra utalni, hogy ezen intézet, melynek havi himnutasát a fentiekben közöljük, össze nem tévesztendő azon február 28-ig beirt összes jutalék rész száma 2263 és a kifizeltt nászjutalékok összege 60567 kor. 89 fillér. Az intézet fennállása óta nászjutalékok fejében 5,839.858 korona 49 fillér fizetelt ki. Vagyon és pénztári állomány 1901. február egyesül tekkel, melyek az utóbbi időben oly sürün szó tárgyat képeztek. Azoknak pedig, kik ezen intézet lenyegéről kelis tájékozással nem bírnának, szolgáljon tudomásul, hogy ez 1863. óta fennáll és működik, cége a kereskedelmi és váltóörvényszéknel bejegyezve van és kihazsítási, valamint gyermekbiztosítási matematikai és biztosítástechnikai alapon vannak szervezve.

# „LE GRIFFON“

# „LE SUBLIME“

anerkannt bestes und feinstes echt französische  
ZIGARETTENPAPIER.

Unentbehrlicher Artikel in den k. u. Tabak-Gross- und Kleintrafiken!

**LOHNENDER VERSCHLEISS,**  
weil von Jedermann verlangt.

GENERAL-DEPOT:  
**GOLDZIEHER GÉZA**  
Budapest, V., Sas-utoza 29. szám.